

Helsingissä 28/XII 96.

Maija ystäväni!

Sydämmelliset kiitoksetni Sinulle,
Nikille ja Kallelle syntymäpäivä-omiteluistenne ja joulutervehdyksestänne!
Molemmat ne saapivat lauantaina —
26:nä p:nä — ja ilomielin vastaanotet-
tiin.

Hyvin huvittavana oli lukea kirjiesi
Jerdan. Tulla on kertomiskykylä, —
~~kuin~~ ... siitäkin jo ollaan sovittu. Mut-
ta ohjan siinä ihävä seikka kerrottu:
Nitin sairaus. Ei seunkaan sitä nyt
enään kestä? Ouncutoivotuskortissa ei

ollut Aitin kariaalaa muuta kuin
alkikirjoitus, Eikö hän ollut jaksan-
nut kirjoittaa?

29/XTL 96.

Kas niin! Eilen tulisi estettyksi
kirjoittamaksi loppuun. Semmoista se
on kuin sitä viivottia. Olisi pitänyt
kirjoittaa jo lauantaina.

Mimmoinstakaan sulla siellä nyt
ompi kodissasi? Ja mitkähän on tun-
tunut? Varmaan olet yhtä ja toista
Aitin kanssa jutellut.

Tuntuu välistä, niinkuin ihmis-
lapset olisivat laivoja, jotka kohtaavat
toisiaan yöllä. Hetkeksi tervehtävät, va-
taen merkkiä, jumi kun toisten seivästä
kulkevat — sitte äkkiä kaikki on ka-
dannut yön pimeyteen, eivätkä tiedä,
lapparavatho ensiⁱⁿ toisiaan....

Seutahden onkin viivainta, että Ainin
lammme appia jokaisesta semmoisesta

kohtaaminen. Toiselle se sisältää tois-
ta, toiselle taivasta, mutta jokaiselle jota
kiva. Silmä vaan auki kuomaamaan
ja ajatus näppärä tuumimaan. Ei
hän elimi ole muuta kuin koulu. Jos
elämä olisi sitä varten, että persoonal-
liset toivomukset tulisivat täytetyksi —
minkätähden silloin elvimme joutuneet
maapellon, jotta kaikki persoonalliset
toivomukset raukeavat tyhjiin? Mutta
ta jos otamme asiaa siltä kannalta,
että olemme ^{täällä} vaan viisautta oppiaksemme,
s. o. oppiaksemme tuotemaan, mikä To-
tuus on, mikä se on Elämä oikeastaan
— silloin kaikki esiintyy meille niiden
sa valonaa, silloin mielellämme saak-
samme sen kalliin kiinnon, joka ju-
mala vastaa: oman sydänveremme.
... Ja mikä se Totuus on, joka kajastaa
niiden silmiin, jotka ovat päättäneet
antaa elämänsä saadakseen Elämän?
Se on Jumalan isäntäkaus kaikkia
kohtaan erotuksetta... se on että ihmisen

Oli Jumala... että ihminen oli tuo
jankkainen rakkaus, joka jumi on
Jumala. —

Oi, miksiä Sulle tällaista puhua?
Ehkä meitä käsität. Minäkin rakkaudesta
puhuihin, minä, joka —

Sinä tapauksessa en osaa Sulle mitään
selittää. Älä vaan ennen aikoo tuo,
mitä! —

Olepa moniaasti nähnyt Sinusta
senta. Viimeksi yönä. Oli koulu ja onit.
oli niin paljon, paljon oppilaita — tyttöjä ja
poikia. Oli Sinä siellä Gerdan kanssa, ja
mulla oli vauhoja tovereita ympärilläni.
Kamman! Kerran katsoin pitkästi Sinuun,
ikäänkain surven, että heikkisestä ve-
täytyi niin kauvas pois — No
niin, unet ja unet! —

Odotan nyt jostain Sulta kirjettä....
kerrot, miten on. Pääntään taas tartaan.
Paljon, paljon teweisiä. Älä läi ja kal-
lelle ja samoin itsellesi

Pekattasi.

Konkretisesti on — emmekään sille suola apotikaakaan. Pääntään
näkään nyt si kerron selittäkää samaaudesta. Jos hän vielä
näkään nyt si kerron selittäkää samaaudesta. Jos hän vielä